

kan være indbefattet saadanne Tilfælde, som flere Gange indtræffe, at man ved Vejanlæg eller Jernbaneanlæg afskærer mindre Parceller fra Hovedparcellen, ellers maatte det udtrykkelig tilføjes, at Landbrugsministeren i saadanne Tilfælde kan fravige Bestemmelserne i § 2. Endvidere staar der i samme Paragraf, at Bestemmelserne i § 2 kunne fraviges „for Fredskoves Vedkommende, naar særlige Omstændigheder efter Landbrugsministerens Skøn tale for en yderligere Udstykning“. Jeg mener, at det vilde være rigtigt, om noget lignende kunde gælde ogsaa andre Skove, at f. Eks. en Bondegaarders tilliggende Skov paa 5—8—10 Tdr. Land i Tilfælde af Gaardens Deling kunde deles saaledes, at hver Parcel fik sit Stykke af Skoven.

I § 4 staar der, at: „ingen Parcel maa udlægges med en for Jordens Benyttelse uheldig Figur“. Det er fuldstændig rigtigt, at en saadan Bestemmelse findes. Men der kan dog være Tilfælde, hvor det ikke godt kan undgaas, f. Eks. naar Parcellens Skel dannes ved Aa eller Bæk eller Bakkedrag. Jeg tror derfor, at det vilde være heldigt, om der blev tilføjet, at en Parcel ikke uden tvingende Nødvendighed maatte udlægges i en saadan Figur. — I § 7 staar der, at „Ansøgning om Approbation paa en Udstykning indsendes med Erklæring fra vedkommende kommunale Bestyrelse gennem Amtet til Landbrugsministeriet“. Jeg ønsker dette „gennem Amtet“ udslettet, ligesom jeg før ønskede, at Udstykningsapprobationen ikke skulde gaa Vejen gennem Amtet og Herredskontoret. — I § 8 findes en Bestemmelse om, at Parterne i Ansøgningen kunne fremsætte Ønske om, hvorledes det afgiftspligtige Beløb, hvorefter Ejendomsskyld til Staten er beregnet, fordeles mellem Parcellerne. Jeg tror, det er et forkert Udtryk, at der staar „Ansøgningen“, det gaar jo nemlig i Praksis saaledes til ved en Udstykningsforretning, at Landinspektøren mødes en bestemt Dag med Sælgeren og Køberen, og mange Gange er der jo flere Købere, maaske et helt Konsortium, der kan bestaa af en 4—5 Personer, og det er da absolut heldigst, at man den samme Dag kan undertegne Erklæringen om, i hvilket Forhold der skal ydes Ejendomsskyld fra Parcellerne. Skal det derimod skrives i Ansøgningen, vil det ikke kunne gøres den Dag; for den skriver Landmaaleren først i sit Hjem, efter at han har foretaget Opmaalingen, og Ansøgningen skulde da sendes rundt til alle Køberne. Jeg ønsker derfor Udtrykket „Ansøgningen“ udtaget,

saa at der i Stedet for kommer til at staa: „Parterne kunne fremsætte Ønske osv.“.

I § 9 kunde jeg ønske tilføjet en Bestemmelse om, at der forelægges Landinspektørerne, naar de foretage en Udstykningsforretning, og det da viser sig, at der er udlagt ny Veje over den udstykkede Ejendom, en Forpligtelse til da at indberette dette til Ministeriet, for at de ny Veje kunne blive opmaalte i hele deres Længde og indførte paa Matrikel-Kortene. Det er jo nemlig saaledes, at disse langt fra altid stemme med de virkelige Forhold. Paa Kortene kunne vi finde Veje, der have været nedlagte for mange Aar siden, medens ny anlagte Veje ikke ere indlagte derpaa. Jeg anser det for heldigt, at der paalægges Landinspektøren en saadan Forpligtelse, for at Matrikelskortene kunne bringes i Overensstemmelse med de virkelige Forhold. — I § 12 staar en Bestemmelse om, at Tiendeattester, der skulle indeholde Oplysninger om de den paagældende Ejendom paahvilende Tiender osv., udfærdiges af Retsskriveren. Vilde det ikke være rigtigt, at der tilføjes, at disse Attester bortfalde, naar der har fundet Tiendeafløsning Sted efter Loven af 15. Maj sidste Aar.

Det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgkreds (Rasmus Hansen) omtalte § 19, der omhandler Forholdene vedrørende Magelæg af Ejendomme. Det er jo saaledes, at naar Skellene have en meget uregelmæssig Form, er det heldigt at faa disse Skel rettede, saaledes at de tilstødende Parter ombytte de Jordarealer, der blive skaarne fra paa den ene eller anden Side af Skellet. Jeg er fuldstændig enig med det ærede Medlem i, at vi maa søge at fremme saadanne Bytninger af Jord. Jeg har dog lagt Mærke til, at der er føjet et Ord ind i denne Paragraf, der gør noget i den Retning, som det ærede Medlem for Viborg talte om, nemlig at Panthaverne ikke altid kunne fordre, at man skal spørge dem om Tilladelse til saadanne Magelæg. Der er nemlig der, hvor der staar, at deslige Magelæg ikke kunne forventes tilladte, medmindre Panthaverne ved tinglæst Paa-tegning paa deres Panteobligationer give Lov dertil, tilføjet Ordene: „i Reglen“. Det kan jo hjælpe noget, hvis Landbrugsministeren vil benytte den ved dette Udtryk givne Bemyndigelse, thi saa kan der i alt Fald gives Undtagelser; men jeg vilde dog finde det heldigere, om der i Stedet for stod, at Panthavernes Tilladelse ikke behøves, hvis Sognevurderingsmændene til Ejendoms-skyld erklære, at der ikke er nogen videre